

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko G. Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 4 maja 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego rozstrzygnięcia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w wyżej wskazanym rozumieniu. Oczywiście zasadności skargi skarżąca upatrywała w nie zrealizowaniu przez Sąd Okręgowy funkcji rozpoznawczej i kontrolnej, nie skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania mimo zaistnienia przesłanek z art. 386 § 4 k.p.c., nieuzupełnieniu postępowania dowodowego w zakresie określonym wnioskami powódki i wymaganym do rozpoznania istoty sprawy, w tym w kontekście regulacji art. 568 § 2 k.c.

Argumentacja wniosku oparta została na założeniu, że przedmiotem umowy sprzedaży był samochód powypadkowy, o czym skarżąca nie wiedziała w dacie jej zawarcia i co czyniło uzasadnionym przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność rzeczywistego stanu technicznego pojazdu, co Sądy obu instancji uniemożliwiły pomijając jej wniosek o dopuszczenie tego dowodu. Tymczasem

z podstawy faktycznej rozstrzygnięcia wynika, iż powódka kupiła pojazd, mając wiedzę, iż jest powypadkowy i jaki zakres uszkodzeń posiadał przed naprawą dokonaną przez sprzedającego, co wykluczało przypisanie sprzedawcy podstępного zatajenia wady. Konstruowanie oczywistej zasadności skargi na kwestionowaniu ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany, nie wspiera stanowiska skarżącej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Do tożsamyh wniosków prowadzi kwestionowanie oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji, czego nie respektuje skarżąca, w podstawach skargi wprost odwołując się do treści art. 233 § 1 k.p.c. (art. 398³ § 3 k.p.c.) Sąd Okręgowy odniósł się do stanowiska skarżącej wyartykułowanego w apelacji, a okoliczność, iż nie podzielił jej racji nie oznacza, iż doszło do wypaczenia funkcji kontrolnej i rozpoznawczej realizowanej przez ten Sąd. Uzupełnił również w wymaganym zakresie postępowanie dowodowe, ale opinia biegłego nie pozwoliła na dokonanie kategoriycznych ustaleń w kwestii czy doszło do cofnięcia licznika przebiegu, co przełożyło się na nie wykazanie przez skarżącą istotnej wady istniejącej w pojeździe przed jego sprzedażą. Natomiast teza skarżącej, jakoby o oczywistej zasadności skargi miało przekonywać istnienie podstaw do uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji, jest nie tylko niezgodna z treścią art. 386 § 4 k.p.c. wyjaśnioną szczegółowo w orzecnictwie Sądu Najwyższego, ale nie uwzględnia charakteru tej regulacji, z której skorzystanie jest, efektem, czynności podjętych na wcześniejszych etapach postępowania, nie zaś przyczyną zarzucanej wadliwości rozstrzygnięcia, nie może być, zatem postrzegane, jako uchybienie przepisom prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. m.in wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 166/12, M. Pr. Bank. 2013/10/42).

W konsekwencji argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, iż zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję kardynalnych błędów procesowych, których efektem jest orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391

§ 1 i z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800).

jw